

LBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOGAN, GENOVEVA

Rulaj / Genoveva Logan. - București : Ideea Europeană, 2024
ISBN 978-630-333-054-9

821.135.1

Carte co-finanțată de COPYRO – Societate de Gestiune
Colectivă a Drepturilor de Autor

Genoveva Logan

R U L A J

București, 2024

înainte, în timp ce împrăştie în aer baloane de săpun reflectând toate culorile curcubeului. Asfinţitul roşu, amplificat de oglinda lacului, face ca bulele diafane slobozite încontinuu din recipientul cilindric să reverbereze în diverse nuanţe de roz, din ce în ce mai palide, pe măsură ce capătă înălţime.

De la o vreme, printr-o abilitate specială a tânărului, mai înalt cu un cap decât ceilalţi, baloanele de săpun emise în mod continuu devin foarte mari, adevărate burdufuri de cămilă, în timp ce, pitiţi pe dedesubt, copiii şturlubatici fac tot felul de manevre să le atingă. Unii le ajung cu degetul. Alţii se folosesc de o nuia. Puţini dintre ei reuşesc să le spargă, dar atunci când se întâmplă minunea fericirea lor devine contagioasă. Țipă cât pot, se zbenguie, iau pe sus băietanul cu baloane cu tot, timp în care îl şi proclamă în unanimitate lider cu puteri absolute. Se țin toți după el, îi sar în spate, iar baloanele umflate, oricât de sus ar fi, rămân tot întregi, până apare o pală de vânt și le pulverizează, trasând pe cer mari volute de fum.

Cuprins

Prolog.....	5
I. Idele lui Marte	11
II. Strategii de contracarare.....	16
III. Nu văd fanfara.....	28
IV. Pe urmele impresarului	30
V. Isteria de zvonuri	42
VI. Acea foaie A4	46
VII. Întrebări incomode	51
VIII. Timpul e în noi	55
IX. Un răspuns îmbogăţit.....	60
X. Un mic antrenament	66
XI. Cum aţi scris cartea?	70
XII. Trişezi! Dă-ţi seama că trişezi!	76
XIII. Vă mai iubiţi?	80
XIV. Două scrisori	84
XV. Ni s-a luat obiectul muncii	87
XVI. <i>Maria Demcenko</i>	90
XVII. Totul a fost scris.....	94
XVIII. Copacul durerii.....	98
XIX. Afară-i vopsit gardu'.....	102
XX. La filatelişti.....	104
XXI. „Nu mai sus de sanda”	108

XXII. Încă un bis	112
XXIII. Omul-fantă.....	119
Partea a II-a	
XXIV	121
XXV. În lumea abandonului.....	124
XXVI. Ce știi să faci?	128
XXVII. O zi la munca de jos.....	130
XXVIII. Colțul roșu	133
XXVIX. Vizita.....	136
XXX. Trei surori gemene	139
XXXI. În lumea tăcerii.....	144
XXXII. Sub clopotul de sticlă.....	149
XXXIII. Și iar sub același clopot	154
XXXIV. Vrăbiescu	161
XXXV. Te-am mai văzut undeva	164
XXXVI. O breșă în sistem.....	172
XXXVII. Va trebui să mai fie.....	184
Epilog. Amânați pentru cursa următoare	187

GENOVEVA LOGAN (n. 1938, Județul Iași)

Studii: Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Istorie-Filosofie (1957-1962)

Specializări: Doctorat în psihologie, 1973.

Activitate profesională în învățământ, într-un laborator de Psihologia muncii, în cercetarea științifică, apoi în diverse alte locuri, începând cu munca de jos, ca urmare a implicării în ceea ce s-a numit mai târziu „Afacerea Meditația Transcendentală”. După 1990 și-a reluat activitatea în cercetare, în cadrul Institutului de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru”, al Academiei Române.

Activitate literară: • Debut în presa literară – 1957. • Debut editorial – 1969, cu un roman intitulat *Idolii peșterii*. • Colaborări, de-a lungul anilor, cu proză scurtă, versuri, fragmente de roman, parodii, note polemice, recenzii, eseu, în reviste precum „Gazeta literară”, „Luceafărul”, „Contemporanul”, „Cronica”, „Ateneu”, „România literară”, „Dacia literară”, „Scriptor”, „Luceafărul de dimineață”, „Hyperion”, „Axioma”, „Origini”, „Portal-Măiastra”, „Confesiuni”, „Brâncuși”, „Bucureștiul literar și artistic” ș.a.

Studii de specialitate, eseuri, sinteze, capitole în volum colectiv, semnate Genoveva Pogorilovschi; publică, de asemenea, în reviste ale Academiei Române, precum „Symposion”, „Revista de Psihologie”, „Revista de Psihologie socială”.

Cărți publicate: • *Idolii peșterii*, roman, Editura pentru Literatură București, 1969; • *Alergie*, roman, Editura Cartea Românească, 1973; • *Fără identitate*, roman, Editura Cartea Românească, București, 1982; • *Pentru toate vine o zi*, roman, Editura Cartea Românească, București, 1986; • *Văzând și făcând*, roman, Editura Caritas, București, 1993; • *Urme*, versuri, Editura Criterion Publishing, București, 2010; • *Puterea celor lipsiți de putere*, proze scurte, ediție bilingvă, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2012; • *Între umor și înstrăinare*, coautor împreună cu Carmen Brăgaru, Editura Junimea, Iași, 2018; • *Empatii*, eseu, proze scurte, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2019.

Din scrierile cenzurate în perioada comunistă s-au reeditat integral după 1990: • *Pianul hipnotic*, Editura Semne, București, 2003; • *Fără identitate*, Editura Junimea, Iași, 2007; • *Alergie*, Editura Criterion Publishing, București, 2008; • *Idolii peșterii*, Editura Europress Group, București, 2012.

Pentru activitatea desfășurată autoarea a fost recompensată, între altele, cu: • Premiul „Vasile Conta” oferit de Academia Română, pentru colaborare cu un studiu în volumul colectiv *Tratat de psihoecologie*, Editura Academiei Române, București, 2008. • Premiul pentru proză oferit de Asociația Internațională a Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români – LITERART-XXI și al revistei ORIGINI-ROUMANIAN ROOTS, pe anii 2008-2009, pentru volumul *Alergie*, Editura Criterion Publishing, 2008. • Premiul Uniunii Scriitorilor, de ZIUA SCRITORILOR ROMÂNI, ediția 2013. • Diplomă de merit, oferită de Asociația Scriitorilor – București, 2013.

Prolog

Ghips. Încă o zi pusă-n ghips. Și mâine, și ieri, și oricând altă dată. Mă simt înhămat la o troică de ghips. Canalele minții îmi sunt înfundate, speranțele, visurile, îmi curg îndărăt, spre ghizdul fântâniei pietrificate-n adâncuri, în timp ce ciutura mușcă-n balans aerul tume-fiat dintre cercuri.

Telefonul sună din nou. Nu îl aud. Îl percep mecanic, prin valurile aerului lovite de sunet, care-mi suflă-n obraz, agasant. A răspunde sau a nu răspunde unui semnal din lumea devenită o simplă aglomerare de mulaje din ghips?

– Alo! Despinescule, tu ești?

– Da. Cine e?

– Parcă vorbești dintr-un butoi. Uite de ce-ți telefonez, m-a sunat și pe mine Sorel adineauri.

Tonul înăbușit al telefonului îmi astupă și mai mult hublourile spre lume. Vocea din capătul firului e albă, de var. Și nici n-o recunosc.

– M-a rugat să vă mobilizez pe toți, continuă vocea. O să te caute și el de altfel. Zice că a auzit „Șalul negru” la un lăutar și nu-i mai iese din cap.

– Care el? Vorbește mai clar.

– Vrea să mergem din nou la Ostrov. Să fie totul ca atunci. A insistat enorm. E pus numai pe-atât. Dacă eu, Samson, cu capul pe umeri, îl iau în serios, trebuie să-l iei și tu. E dus rău, o ține numa-n lambade! Îl știi doar.

– Nu înțeleg nimic din ce spui.

– Șalul negru... Știi, ostrovul verde și lăutarul acela cântând „Șalul negru” pe nas.

– Așa... Și ce am eu cu asta?

– E vorba despre o călătorie. Trebuie să ne adunăm toți, în cel mai scurt timp. Sorel stă ca pe jar.

– Nu pot pleca nicăieri. Sunt prins. Sunt înhămat până-n torți. Am de predat măcar cincizeci de pagini și n-am scris nici treizeci. Mă strânge șeful de gât. Și nici nu-mi dau seama despre ce vorbești.

– Trebuie să mergem iarăși la Călărași. Să fie totul ca atunci. Trebuie să mai fie o dată întocmai ca atunci. Înțelegi?

Din capătul celălalt al firului Samson insistă, pledează, îmi expune în detaliu motivele pentru care ar urma să urcăm în primul tren și să plecăm, să reluăm un fir rupt. Privesc spre hârtiile din fața mea întinse de câteva zile și mă simt priponit, înșurubat în dosarele groase cu șină, din care n-am reușit să extrag niciun gând. Cine m-a pus să optez pentru un pârlit post de documentarist, atunci, la începutul carierei, când aș fi avut de ales... Termenul de predare bate la ușă. Nu știu cum se face că în ultima vreme n-am niciun spor. Mă învărt mereu în jurul aceleiași borne, dar de pornit nu pornesc, bat pasul pe loc, implor vremea rea să dureze, să nu fiu tentat de nimic, să nu ies din casă.

– Nu pot să vin, categoric! Mergeți voi dacă vreți. Și închid, fără a-i mai lăsa timp de replică bunului meu prieten. Mă așez iar în fața hârtiilor, încep să număr, absurd, cuvintele din prima frază ce-mi cade sub ochi,

de la început la sfârșit, de la sfârșit spre început... Telefonul sună din nou.

– Tot eu sunt, Despinescule!

– Tot tu... Și cum o mai duci tu, serenissime? Înțelegi că nu mă pot urni de pe scaun? Ție îți convine, țopăi printre îndatoriri ca un hopa-mitică, ai refugiul tău, ești și protejat, dar eu?

– Cine mă protejează?

– Viciul în care te scalzi. Propriul tău viciu.¹

– Ți-l împrumut și ție, când vrei.

– Mulțam, le am pe-ale mele.

– Vin să te-ajut.

– Nici să n-aud!

Închid iar, mai puțin convins, dar cu nervii pe jar, pentru că tentația unei evadări din real e destul de mare, și realmente mă simt paralizat atunci când după mai puțin de un minut telefonul sună din nou.

– Alo, mutulică! Vedea-te-aș în prezidiul Comitetului Onorific al Tonților! Sunt sigur că în clipa când ai slobozit în eter primul „oa!” ai tăi au aruncat mai întâi o pernă pe telefon cu un șut, iar maică-ta regretă și azi că ți-a schimbat starea de ou în bou!

Urmează o tăcere cumplită, de care simt că aș putea să-mi ascut toate săbiile. Cu ambele mâini mă agăț, spasmodic, de scaunul de sub mine, ca și când în fața mea s-ar căsca un abis. Izbesc un cot în hârtiile întinse

¹ Evadat în sfere etilice, ca atâția alții care sperau să treacă mai puțin vămuiți peste deceniul optzeci din trecutul secol, Samson se interna periodic într-un centru de recuperare, undeva pe la Miercurea Ciuc, pentru dezalcoolizare. Îl ruga atunci pe Pamfil, prietenul lui de zile mari, să-i sune pe toți colegii, și mai ales pe șeful lor ierarhic, pentru a-i anunța absența și scuzele de rigoare. Dintr-o sarcină ingrată, această prestație devenea treptat pentru prietenul generos un prilej de îndelungă delectare. (n. a.)

pe masă, trag un sertar și le înghesui de-a valma înăuntru. În aceeași secundă mă răzgândesc și le scot, filă cu filă, le alinez mecanic pe marginea stângă a mesei, având grijă să coincidă ca mărime, fiecare A4 la A4, jumătate din A4 la jumătate, dar nici asta nu ține mult. Repet operația invers, începând cu dimensiunile cele mai mici spre mari. Urechile îmi țiuie alarmant. Mă smulg din mine, doar prin puterea gândului, în timp ce restul ființei, corpul meu fizic rămâne inert pe scaun. Nu îl mai simt.

Iar peste o jumătate de oră sunt în tren. Amicul meu nu s-a înșelat: trimite omul în categoria lui contrarie și-l vei trezi numaidecât. Dacă-i încuiat, dă prin gropi de prost, spune-i că sclipește de inteligență. Dacă-i fonf, spune-i că are o dicție de tribun. Dacă-i tern, spune-i că zbârnâie, și abia ce-a fost dat dispărut, nu e mort, strălucirea lui ar putea oricând să înceapă. Prefer, mai curând, postura de scrib dispărut și nu de scrib mort. Un scrib dispărut promite parcă mai mult, mai coace ceva, acolo în penumbra ratării, mai clocește vreo turtă mocnită, uitată de alții, fie ea și de ghips.

Așa se face că eu, neputinciosul scrib povârnit sub cârma vremurilor, mă trezesc acum dirijat de bagheta magică a vigurosului Samson, hotărât să resusciteze cu orice preț o zi învăluită în enigme.

#

Toropit de o plăcută stare de abandon, mă las legănat de roțile trenului prin câmpia secerată de seceta iernii, și dacă n-ar izbucni din loc în loc cumpenele fântânilor, semnând trebuințele omului, ne-am crede într-un deșert lunar. Grijile mele de fiecare zi, termenele de predare, șirul nenumăratelor urgențe consemnate în

agenda de lucru pe următoarele două săptămâni, sunt aceleași și se amplifică pe măsură ce vreau să le uit, ca o dobândă neachitată la termen, dar eu mă desprind din carcasa lor, le pun între paranteze și plec. Las totul în urmă și plec. Sonuri din romanța „La șalul cel negru”, crâmpie de cer argintiu, clipocit de valuri în lotca de lemn, bine coaptă la soare, ori poate că numai gustul de silitră al renunțării care ne-a urmărit pe tot parcursul acelei zile, ca un înger bolnav, se înfiripă din nou și-mi inundă toate sinapsele minții, halucinant.

Cine a fost rulat? mă întreb, iar și iar, ca și prietenii mei de altfel, adunați în grabă acum tot de Samson, care, simțind că e pe cale o nouă evadare din cotidian, își pune în joc toate resursele. Aceeași întrebare îi frământă pe toți, deși n-o arată, fețele lor nu trădează nicio neliniște. Par chiar mulțumiți de felul cum evoluează ziua, iar desprinderea, măcar pentru câteva ore, din rutina acelorași preocupări zilnice le induce o euforie contagioasă. Dacă n-ar lipsi Lavinia și Pamfil, protagoniștii întregii acțiuni din ziua aceea, – pe Ioviță nu-l punem la socoteală –, formația noastră ar fi completă și ne-am putea declara din nou ca o structură de monolit. De ce n-au venit? Nu... Niciunui dintre noi nu i-a trecut prin cap măcar pentru o clipă ideea că soții Mihu ar putea veni. Nici chiar lui Samson, bunul lor sfătuitor, instalat acum comod pe locul de la fereastră și cu privirile în sus, adulmecând parcă în aer ispitele zilei. Ca și când n-ar ști, tocmai el, filosoful, ori ar ști, dar n-ar accepta un adevăr de ordinea evidenței, și anume acela că nimic nu poate fi reluat la fel pe lumea asta. Nimic nu poate fi repetat. Toate sunt într-o veșnică schimbare. *Panta rei*, cum zicea gânditorul antic.

Învățam despre el în primii ani de studenție, la cursul de filosofie, mai bine zis la pseudosofia care ni se

băga atunci pe gât. Heraclit¹ era privit ca un premergător ilustru al materialismului dialectic, oricât l-ar fi considerat unii obscur. Și deseori când ceva nu mergea, nu ni se arătau zarurile după dorință, Samson ne consola în glumă cu vorbele lui Heraclit: *Toate curg. Apa unui râu nu poate fi niciodată aceeași.*

Așadar, cine conducea atunci tiribomba? Sunt sigur că toți membrii echipajului nostru deștul de greu înche-gat acum, din câți au mai rămas, se gândesc la același lucru. Cine a fost rulat? Cine pe cine a manipulat? Cine a știut de la bun început că merge pe sârmă și a reușit performanța de a merge cu demnitate până la capăt?

Fantasma diabolică a faptului neîmplinit atunci, care ne-a pus din nou pe drumuri, începe să se închege puțin câte puțin din ochii și din abisul refulărilor noastre, până ne va acapara cu totul în haloul său tainic. Toate gândurile, toate trăirile noastre prezente sunt acordate parcă la un singur ton, până ce totul redevine real, filmul oțiosului nostru periplu se derulează, clipă cu clipă, antrenându-ne pe toți în șuvoiul trecutului încă neîmpăcat. Să purcedem deci la resuscitarea acelor meandre, cât mai suntem tineri și teferi.

¹ Heraclit din Efes, filosof din Grecia antică (cca 530-470 î.Hr.). Printre aforismele lui celebre se citează adesea: „Panta rei” (totul curge, nimic nu rămâne neschimbat); și: „Niciun om nu se poate scufunda de două ori în apa aceluiași râu, deoarece nici râul și nici omul nu mai sunt la fel”.

I

Idele lui Marte

Ploua cumplit de câteva zile, iar după culoarea plumburie a zărilor nu erau semne că se va opri. Apa se infiltra năvalnic prin toți porii pământului, chiar dacă sub prelata norilor gri germina încă îndemnul spre hibernare. O primăvară stingheră intrase pe neobservate în urbe. Oamenii, adânciți în gânduri, înaintau lent pe străzi, cu umerii îngreunați de frigul iernii, de ani și de hainele groase pe care ezitau să le lase din spate. Zvonuri insidioase pluteau în aer, ca mari păsări albe, cu o identitate incertă, care-și lăsau din când în când aripile în jos și acolo unde poposeau se așternea o liniște densă.

– Se fură copii. N-ați auzit? Nu ieșiți din casă, dar lumea știe, tot orașul vorbește.

– N-am apucat Paște evreiesc fără ploaie și fără zvonuri despre copii dispăruți, exclamase bătrâna Olga, așezând cu zgomot ceștile de cafea pe tavă.

Contrar premonițiilor unora dintre prietenii invitați, „trupa de șoc” se adunase conform înțelegerii și aștepta decizia lui Pamfil, care măsură cu pași sacadați încăpe-rea, privea minute lungi pe fereastră, își consulta ceasul

și din nou măsura încăperea. Ora șapte, minus sau plus câteva minute, părea bătută în cuie. Cel puțin jumătate din numărul celor adunați nutrea speranța unei conțrmandări a plecării. Era duminică și perspectiva unei zile întregi libere, de care să dispună după gustul lui fiecare, surâdea mai mult decât escapada prin ploaie, spre o țintă nu tocmai limpede. Numai că nici decizia lui Pamfil, oricare ar fi fost ea, nu atârna prea greu în balanță, cel mult putea presupune o amânare. Pamfil se alinia, ca și noi toți, unei hotărâri luate de soția lui, în urmă cu două săptămâni, și cum toți o știau pe Lavinia, ea nu avea niciodată obiceiul să dea înapoi în fața unui obstacol. Prinsă în grijile mărunte ale oricărui început de zi, orânduia acum cu repeziciune tot scenariul pe timpul cât nu va fi acasă, și încerca să-și ascundă tulburarea provocată de un vis de peste noapte care încă nu se risipise cu totul. Ape, cât vezi cu ochii, și în vârtejul lor ea străduindu-se să înainteze spre mal, dar când să-l atingă sorbul se contracta și-o arunca iar în larg. Sub influența visului a rugat-o pe Olga, devotata ei femeie în casă, să mai pregătească un rând de mâncare și să nu lase copiii în curte decât sub strictă supraveghere. Mai ales că erau copii adunați. Ca să poată pleca, cele trei familii hotărâseră să-și adune copiii la o singură casă și, cum cea a soților Mihai părea mai bine organizată, au optat pentru ea. În grija bătrânei Olga, adică, urmau să rămână cei trei copii ai gazdelor, doi ai criticului, unu al ziaristului-reporter, de vârste cam apropiate, dar oricum copii adunați. Prea circulau multe zvonuri prin oraș despre dispariții de persoane în condiții misterioase, crime și perversități care în marile aglomerații urbane luau proporții de fulgere globale.

– Spaime din astea cu copii dispăruți au mai circulat pe la noi, își amintea una dintre femei, vedeți-vă de treabă! Gura lumii n-ai cum o opri.

– Dar de ce tocmai copii? Întreba iritată Ama, soția ziaristului. Au mai fost tâlhării prin orașul nostru, dar scopul lor era oarecum explicabil. Cu puțină bunăvoință puteai să le justifici.

– Ce să justifici, draga mea? Cum îl justifici tu pe unul ca Râmăru, de pildă? Fii atentă că ilustrezi perfect genul lui, o avertiză Letiția, soția criticului. Blondă ești, fragilă... ce să mai vorbim! Privită din spate, pari o silfidă căzută din lună, bași în viteză orice pervers cât ai clipi. Să te ferească Sfântul dacă vreunul din tagma lor dă ochii cu tine, noaptea, pe-o stradă lăaturalnică...

Toți izbucniră în hohote și Ama trebui să bată în retragere. Palidă, cu un ten aproape străveziu și bucle de culoarea grâului copt fluturându-i pe umeri, treizeci-treizeci și cinci de ani, puțin romantică, puțin nepregătită în fața vieții... Dacă monstruosul cuceritor își alcătuisese hărți ale acțiunilor lui pe toată suprafața orașului, așa cum se spunea, cu siguranță că o cuprinsese și pe ea în schemele lui macabre. Și oricâte asigurări s-ar da din partea oficialităților că a fost prins, e de ajuns să presupui că nu lucra singur, că amenințarea crimei încă plutește în aer... Gândul o făcu să se cutremure ca scuturată de frig. Privi neajutorată spre critic.

– Paște evreiesc fără ploaie și fără zvonuri, mai rar. Am păr alb în cap. Credeți-mă că așa este, reluă bătrâna Olga în timp ce le servea cafelele.

– Când cade Paștele evreiesc?

– Cam în perioada asta. Ori în prima, ori în a doua săptămână din martie.

– În prima săptămână cu lună plină de după echinocțiul de primăvară, preciză filosoful.

– Pe toate le știi, îl tachină criticul, admirativ.

Deviată de o rafală de vânt, ploaia începu să bată în geamuri cu stropi grei, ca de grindină. Pamfil se opri și privi un timp, ca hipnotizat.

– O vreme de câine, comenta Letiția. Să te-mbeți și să-ți numeri banii.

– Da. Un ciorap pe față, doi ciorapi pe dos, completă Pamfil, dus pe gânduri. Ori să-ți faci harachiri, mai adăugă, după o vreme.

– În câte ale lunii mai suntem acum? se întrebă Samson, răsfoindu-și distrat o agendă de buzunar.

– Douăzeci și două martie, o mie nouă sute optzeci și șase, îi comunică Sorel, plin de prestanță. După calendarul strămoșilor noștri daci, dar și romani, parcurgem **Idele lui Marte**. Dea Domnul să rămânem cu mintea întregă!

– Să știți că zvonurile astea nu-s chiar gratuite, reluă criticul. În fața mea, ieri, un tip a fost cât pe ce să fie linșat. Stăteam la rând la ulei, portocale, nici nu prea știam ce se dă... La un moment dat, am auzit un tipăt. Văd pe o doamnă din fața mea că se repede asupra unui individ și-l apucă de păr. În clipa aceea individul s-a făcut palid și și-a acoperit capul cu mâinile. Avea perucă. Doamna reușise să i-o smulgă. Chelia lui strălucea, ca de fosfor. Purta calotă ezoterică.

– Hai nu ne mai speria și tu! interveni soția lui, rugătoare. Și-așa suntem destul de panicate. Nu vezi câte bazaconii se-ntâmplă? Pe care să le crezi?

– Pe cuvântul meu dacă vă mint.

Între timp Lavinia intră și ieși, ca o nălucă. Amintindu-și iar de visul de peste noapte, mai strecură două perechi de ciorapi în sacul de voiaj, un fierbător electric, două cutii de conserve. Apoi se răzgândi și le puse la loc în cămară. Măcar acum fără conserve.

„Cum poate face atâtea lucruri deodată? se întreba Pamfil, urmărindu-i intrările și ieșirile. Cum poate fi și cu noi, și în afara noastră, fără a ne lăsa nicio clipă impresia că ar fi absentă, absorbită de altceva. Iar în tot ce face, conform teoriei ei despre priorități și alegeri preferențiale, desigur că nu persoana mea o preocupă între primele zece urgențe”...

Lavinia apără din nou în cadrul ușii, îmbrăcată de drum, cu mai multe umbrele sub braț.

– Dinspre copii nu se aude nicio scânceală, încercă Pamfil, cu discreție, să-și readucă soția la realitatea imediată, în care ea, – nu-i așa? – înainte de orice era mamă, și direct răspunzătoare de tot ce li se întâmplă când părinții pleacă de acasă.

– Copiii au programul lor, chiar de ei stabilit, fii pe pace. Deocamdată stau grămadă pe revistele Piff. Ai fost inspirat cu colecția, noroc de anticar, îl liniști ea, plină de tact.

– Lăsați-i în plăcerile lor, sări și Letiția, solidară până la duioșie când venea vorba despre copii. De când așteaptă ei să scape de voi!

– Dacă va fi nevoie, vom înfrunța și Potopul, proclamă Samson, imitând o prea cunoscută persoană din grup.

– Porniți înainte, tovarăși! se auzi atunci și îndemnul lui Sorel.

Ne-am ridicat toți ca la un semn și am ieșit în ploaia ropotitoare.